FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN

fremsat den 8. november 1984 [1]

Høje Domstol.

Direktiv 77/187 [om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om varetagelse af arbejdstagernes rettigheder i forbindelse med overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter (EFT 1977 L 61, s. 26)] blev gennemført i Nederlandene ved lov af 15. maj 1981, som indsatte artiklerne 1639 aa til 1639 dd i den nederlandske Burgerlijk Wetboek. Ligesom direktivet henviser denne lov ikke udtrykkeligt til overførseler af virksomheder, som er blevet erklæret konkurs, eller som har opnået en af retten meddelt betalingshenstand (»surséance van betaling«).

Oprindelig indtog den nederlandske regering det standpunkt, at loven fandt anvendelse på sådanne virksomheder, og direktørerne for de regionale arbejdsformidlingskontorer, som i henhold til nederlandsk ret skal give samtykke, før arbejdstagere gyldigt kan afskediges, modtog instrukser herom.

Senere blev der givet udtryk for tvivl med hensyn til, om dette var en korrekt fortolkning af direktivets og lovens virkninger.

Denne tvivl gav anledning til, at den nederlandske regering undersøgte sagen på ny. Den konklusion, som regeringen nåede til efter fornyet overvejelse, blev fremsat i en note af 6. april 1983 fra justitsministeriet til formanden for det nederlandske parlaments andetkammer. Noten gav udtryk for den opfattelse, at hverken direktivet eller artiklerne 1639 aa til 1639 dd i den nederlandske Burgerlijk Weetboek fandt anvendelse, når vedkommende virksomhed var blevet erklæret konkurs eller havde opnået betalingshenstand. I et cirkulære fra arbejds- og socialministeriet af 17. maj 1983 blev blandt andet direktørerne for de regionale arbejdsformidlingskontorer underrettet om regeringens nye standpunkt, som de blev instrueret om at overholde.

De sagsøgende fagforbund indbragte herefter en sag vedrørende foreløbige forholdsregler for Arrondissementsrechtbank Haag, hvorunder de nedlagde påstand om, at den del af cirkulæret af 17. maj 1983, hvori cirkulærets adressater blev opfordret til »ikke at tage hensyn til artiklerne 1639 aa og følgende i den nederlandske Burgerlijk Wetboek ved behandlingen af ansøgninger om tilladelse til afskedigelse i tilfælde af konkurs eller en af retten meddelt betalingshenstand« blev annulleret eller sat ud af kraft eller erklæret for uanvendelig. Sagsøgerne fremførte en række argumenter i henhold til nederlandsk ret og gjorde desuden gældende, at cirkulæret var uforeneligt med direktiv 77/187.

Som følge heraf henviste retten i Haag sagen til Domstolen med henblik på en præjudiciel afgørelse i medfør af EØF-traktatens artikel 177. Det forelagte spørgsmål er i alt væsentligt det samme, som det første spørgsmål, der er forelagt af den nationale ret i sag 135/83, *H.B.M. Abels* mod *Direktionen for Bedrijfsvereniging voor de Metaalindustrie en de Electrotechnische Industrie.*

1 — Oversat fra engelsk.

Under hensyntagen til konklusionen i mit forslag til afgørelse i *Abels*-sagen (som jeg tillader mig at henvise til) er det min opfattelse, at spørgsmålet i denne sag bør besvares på følgende grundlag:

Rådets direktiv 77/187 finder ikke anvendelse på overførsel af virksomheder, bedrifter eller dele af bedrifter, hvis virksomheden eller ejeren af virksomheden eller en del af denne er blevet erklæret konkurs eller har opnået endelig betalingshenstand (»surséance van betaling«).

Det tilkommer den nationale ret at træffe afgørelse om sagens omkostninger, for så vidt angår parterne i hovedsagen; der bør ikke træffes nogen afgørelse med hensyn til de udgifter, der er afholdt af de øvrige procesdeltagere, som har afgivet indlæg i hovedsagen.